

HỒI 195

Nhất Quyền Dương Uy

Trong sự chờ đợi của mọi người, Phục Khiên ung dung chậm rãi nói: “Hay là chúng ta lấy lan can làm chiến trường, ai bị bức nhảy xuống khỏi lan can thì coi như người ấy thua trận”.

Chúng nhân lại được thể râm ran thêm một trận, nhưng ngay sau đó lại im lặng để xem câu trả lời của Bàn Ngọc thế nào.

Bàn Ngọc lúc này đang cười thâm. Bản thân y giỏi nhất là kiếm pháp, nhưng cũng từng khổ công luyện tập quyền cước, sáng tạo ra một bộ Thái Hư Thác Thủ, dung hòa kiếm chiêu vào trong quyền pháp, so với sử kiếm thật không khác biệt gì mấy, vì vậy nên mới đưa ra đề nghị vừa rồi.

Hành lang gỗ hình chữ ao (Q) này làm bằng gỗ nam mộc thượng đẳng, dài khoảng năm trượng, rộng chừng nửa thước, tuy được điêu khắc rất tinh mỹ, song lại kiên cố vô cùng, cho dù là người không biết võ công, chỉ cần tay chân linh hoạt một chút là có thể đi lại dễ dàng bên trên, đối với những cao thủ như hai người bọn họ, so với quyết đấu trên đất bằng cũng không phân biệt bao nhiêu, chỉ có hạn chế duy nhất là phạm vi hoạt động bị thu hẹp, làm cho cả song phương đều có thể dễ dàng nắm bắt được những di động của đối phương một cách chính xác.

Thái Hư Thác Thủ của Bàn Ngọc đánh gần đánh xa đều tiện lợi như nhau, nếu như có thể đoán trước được di động của đối phương, uy lực sẽ tăng lên gấp bội, vì thế đề nghị này của Phục Khiên y mừng còn chẳng kịp, làm gì lại cự tuyệt chứ. Nhưng người này là kẻ túc trí đa mưu, hiểu rõ đạo lý binh bất yếm trá, bên ngoài cố ý tỏ ra vẻ lưỡng lự, chau mày nói: “Cách này đúng là có thể giữ cho đôi bên không nhất thời lỡ tay làm hỏng đồ vật, tại hạ đành liều mạng tiếp quân tử vậy”.

Phục Khiên lộ ra một nụ cười thờ ơ: “Bàn huynh, mời!”.

Lời vừa dứt cả hai đã cùng lúc bốc người lên, nhẹ nhàng hạ thân trên lan can gỗ.

Trong đám khách bàng quan không ít người vỗ tay tán thưởng, bởi thân pháp của hai người đều nhanh nhẹn tuyệt luân, hiếm thấy hơn là cả hai đều không cần đề khí hay tạo thế gì hết, càng làm người ta kinh hãi hơn là bọn họ không hề nhảy lên phía trên lan can rồi hạ xuống, mà là bay lên chệnh chệch, sau đó dính vào lan can như là đóng đinh vậy, không hề thấy lắc lư chút nào. Chỉ riêng thân pháp thu phát do tâm, muốn dừng là dừng này, hạng hảo thủ giang hồ tầm thường đã không thể nào làm nổi rồi.

Khấu Trọng sớm đã biết trước Phục Khiên võ công cao tuyệt, thế nên chẳng hề cảm thấy kỳ quái, nhưng Bàng Ngọc lợi hại đến mức này thì hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của gã, trong lòng không khỏi nhớ đến lời cảnh cáo của Lý Tịnh.

Lúc này Bàng Ngọc đang đứng một chân trên lan can, chân trái đặt sau chân phải theo thế kim kê độc lập, chỉ một chân nhưng còn vững chắc ổn định hơn là đứng hai chân, đặc biệt là y đang đứng ở đoạn cuối lan can, thế nên trong cái ổn định lại ẩn tàng gì đó thật nguy hiểm, hình thành nên một khí chất đặc biệt phi thường.

Phục Khiên thì đứng vững như Thái Sơn ở giữa lan can, hai chân đặt cách nhau mấy phân, thân hình hùng vĩ càng khiến người ta có cảm giác như đang đứng trước một trái núi.

Y đứng đối diện với Bàng Ngọc, thông dong nói: "Đây là lần đầu tiên tiểu đệ chính thức giao thủ với người khác kể từ sau khi đến Trung nguyên, có điều xưa nay Phục mỗ có lệ không xuất thủ trước, vì vậy Bạt huynh không cần nể mặt mà đa lễ làm gì, mời!".

Ngôn hành cử chỉ của Phục Khiên tuy khiêm cung hữu lễ, nhưng bên trong lại ẩn tàng một khí thế khiếp người, áp chế quân hùng, khiến cho có người cảm thấy không thể hô hấp, càng lộ rõ vẻ cao thâm mịt mịt, khiến người ta phải e sợ.

Bàng Ngọc lại được thể cười thầm trong bụng. Nền biết rằng cao thủ quá chiều cũng giống như đánh cờ vậy, tiên hạ thủ vi cường, nếu như công lực tương đương, ai chiếm được tiên cơ, giành quyền chủ động, cũng là một nhân tố quan trọng để quyết định thắng bại.

Nếu như trên bình địa, cho dù có thất thủ chiều đầu, cũng có thể tạm thời thoái lui để tìm đường phản công, nhưng khi hoạt động bị hạn chế trên đoạn hành lang dài không quá năm trượng, rộng chưa đầy nửa thước, lại không được chạm đất, vậy thì mất tiên cơ hầu như là đã đồng nghĩa với bại trận.

Những kẻ bàng quan lập tức nghị luận ồn ào, có người còn mắng Phục Khiên là kẻ bất trí.

Khấu Trọng lại ghé miệng bên chiếc tai nhỏ nhắn xinh xinh của Tống Ngọc Trí thì thầm: “Nếu tranh thiên hạ cũng cứ lần lượt lên lan can động thủ thế này, Tiểu Lăng nhất định có thể ngồi lên bảo tọa hoàng đế rồi!”.

Tống Ngọc Trí cũng thầm đồng ý với gã, nếu luận khả năng cận chiến trong phạm vi nhỏ hẹp, thật sự không có bao nhiêu người hơn được đôi quyền cước của Từ Tử Lăng. Nàng khế dịch người ra một chút, rồi mới trừng mắt lên với gã: “Người cố ý thổi hơi vào tai người ta làm gì?”.

Khấu Trọng đỏ mặt lên, cũng may lúc này Bàn Ngọc hét lên một tiếng: “Mạo phạm!”, khiến Tống Ngọc Trí không để ý đến gã nữa, giúp cho gã tiểu tử này thoát khỏi một kiếp nạn.

Dưới chân Bàn Ngọc như có ánh xe, trượt trên lan can như hành vân lưu thủy, đến bên cạnh Phục Khiên, hai tay khum lại thành kiếm, tả chém hữu đâm cùng lúc tấn công về phía Phục Khiên, kinh khí ào ào, thanh thế kinh người.

Không khí trong Đồng Gia Tử lâu cơ hồ như đông cứng lại, Bàn Ngọc dùng đôi tay trần thịt, nhưng lại khiến người ta có cảm giác như đao phong kiếm ảnh trùng trùng khắp nơi vậy.

Từ Tử Lăng liếc mắt quan sát Hình Mạc Phi và các cao thủ Thổ Lỗ Hồn khác, thấy tất cả bọn họ đều toàn thần chăm chú quan chiến, song không thấy người nào lộ thần sắc khẩn trương hay bất an, cơ hồ như rất tự tin với chủ nhân của mình vậy, trong lòng không khỏi thầm rung động. Với biểu hiện trước mắt của Bàn Ngọc, nếu gã ở vị trí của Phục Khiên, muốn ứng phó cũng phải cực kỳ vất vả. Đúng lúc này, trận chiến bắt đầu phát sinh biến hoá.

Bàn Ngọc tung người nhảy lên, tựa như một con chim ưng chao lượn trên không rồi bổ xuống, chiêu thức vẫn không hề biến đổi, có điều mục tiêu tấn công đã đổi thành mặt Phục Khiên.

Hiện giờ thì ngay cả người mù cũng nhận ra Bàn Ngọc muốn tốc chiến tốc thắng, ý đồ muốn đẩy Phục Khiên ra khỏi lan can trong một vài chiêu.

Phục Khiên cười lên ha hả, đợi cho chiêu thức của đối phương đến sát đầu mới ngửa người về phía sau, tựa như một cây cung, hữu quyền vung lên đâm thẳng vào mặt Bàn Ngọc như một mũi tên.

Toàn bộ người có mặt tại trường lập tức có một cảm giác nóng bỏng đáng sợ, càng đáng sợ hơn là không ai cảm thấy quyền phong kinh khí, nhưng ai nấy đều cảm thấy ừ ừ bên

tai, da thịt như mất đi tri giác, tựa hồ như đang trong một cơn ác mộng, mắt thấy sét giạt ngang trời mà tai lại không nghe thấy tiếng sấm.

Một quyền vô thanh vô tức của Phục Khiên so với tất cả quyền kinh cương phong còn khiến người ta phải kinh tâm đảm khiếp hơn nhiều.

Không ai là không trợn mắt há miệng, không bất ngờ kinh ngạc.

Bọn Lý Thế Dân, Đột Lợi cùng lúc lộ thần sắc kinh dị.

Kể trong cuộc là Bàn Ngọc lại càng chỉ biết ôm khổ mà không thể nói nên lời, nếu ở trên bình địa, y còn có thể tiếp chiêu rồi lướt về phía sau để né tránh, nhưng lúc này thì chỉ có thể nhảy về một điểm trên lan can mà thôi.

Có câu hành gia xuất thủ, lập tức biết ngay cao thấp thế nào.

Bàn Ngọc nằm mơ cũng không thể tưởng tượng Phục Khiên lại có thể đánh ra thứ quyền kinh đáng sợ nhường này. Không phải không có quyền phong, mà là quyền phong tập trung lại thành trụ, chỉ tập trung đánh vào người y. Cơ hồ như y đang bị bao bọc bởi một cơn bão lốc mà không ai cảm nhận được, cảm giác khó chịu đến cực điểm.

Đến giờ y mới biết mình đã trúng kế.

Loại quyền pháp tập trung cao độ này của Phục Khiên rõ ràng là một loại tiên thiên chân khí, khí thế không thể kháng cự.

Chưởng phong trước sau đánh vào hữu quyền của Phục Khiên.

Đa số người quan chiến đều tưởng rằng Bàn Ngọc cố ý biến chiêu để phong tỏa một quyền kinh thiên động địa của đối phương, chỉ có mình họ Bàn và những cao thủ như Từ Tử Lăng, Lý Thế Dân, Hồng Phất Nữ mới nhìn ra một quyền hết sức đơn giản này của Phục Khiên đã chặn hết tất cả biến hóa trong chiêu thế của Bàn Ngọc.

Bàn Ngọc cảm thấy như bị một tảng đá nặng vạn cân ném vào song thủ, toàn thân run lên bần bật, suýt chút nữa thì bị Phục Khiên đánh bay lên không, nếu không may làm vỡ mái ngói, thì thật không biết nên tính phần "phá hoại đồ vật" này về cho Bàn Ngọc hay Phục Khiên nữa.

Cũng may Bàn Ngọc lâm nguy bất loạn, hít mạnh một hơi chân khí, đổi hướng lộn nhào trên không, lúc này quyền đầu của Phục Khiên hóa lớn, đâm thẳng vào mặt y. Thì ra họ Phục đã bật người thẳng dậy, quyền thế gia tăng tốc độ, từ đón đỡ biến thành phản kích.

Bàng Ngọc than thầm trong bụng, vội vàng đan chéo hai tay lại chặn thiết quyền của đối phương.

“Bình!”.

Tiếng kinh khí chạm nhau như sấm nổ vang động khắp không gian, làm ai nấy đều cảm thấy ong ong, cả Mộ Thiết Hùng đang vận công điều tức cũng không kiềm lòng được mà phải ngẩng đầu lên nhìn hai đối thủ.

Thân hình Bàng Ngọc như một chiếc lá giữa cơn lốc dữ, bay ngược lên xà nhà, điểm chân một cái rồi bắn trở lại, lao thẳng về phía Phục Khiên đang đứng lập như sơn trên lan can.

Tuy điều kiện mà Phục Khiên nói chỉ là không được chạm đất, chứ không nói là không được chạm xà nhà hoặc mái ngói, song ai nấy đều cảm thấy Bàng Ngọc đã thua.

Có điều là không ai dám coi thường ư.

Uy lực một quyền của Phục Khiên quả thực đã chấn nhiếp toàn trường, hiển lộ một thực lực kinh người, có thể khiêu chiến với hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền, vậy mà Bàng Ngọc có thể đỡ một quyền này không hề mảy may tổn thương, cũng là vô cùng hiếm thấy.

Lý Thế Dân trầm giọng quát lớn: “Dừng tay!”.

Phục Khiên cười lớn: “Lĩnh giáo rồi!”.

Nói đoạn liền hóa quyền thành chưởng, nghênh tiếp lấy chiêu công của Bàng Ngọc.

Cảm giác nóng bỏng khó chịu lập tức biến mất như chưa từng tồn tại.

Bàng Ngọc cũng là nhân vật anh hùng, cầm lên được cũng đặt xuống được, lúc hóa giải thế công, đổi thành bắt tay Phục Khiên một cái rồi mượn lực cùng hạ thân xuống sàn gác.

Lý Thế Dân thở dài: “Bội phục, bội phục. Trận này phía ta đã bại rồi, Vương tử có hứng thú chơi đùa thêm một trận nữa với tại hạ hay không?”.

Chúng nhân tuy biết Tần vương thần dũng cái thế, tung hoành chiến trận như chốn không người, nhưng chưa ai thấy y dùng thân phận nhân sĩ võ lâm để động thủ quá chiêu với người khác. Lúc này y vừa thấy Phục Khiên hiển lộ công lực cao thâm mạt trắc, vậy mà vẫn dám khiêu chiến, lập tức khiến mọi người phải đánh giá lại công lực của y.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc có ý nghĩ nếu mình là Lý Thế Dân, chỉ sợ lúc này vẫn còn đang do dự không biết có nên động thủ hay không.

Phục Khiên buông tay Bàn Ngọc ra, đợi y trở về bên cạnh Lý Thế Dân, rồi định lên tiếng đáp lại Lý Thế Dân, nhưng chưa kịp mở miệng thì Đột Lợi đã sải chân bước ra, song mục sáng rực như điện nhìn thẳng vào Phục Khiên, nghiêm mặt nói: "Chẳng trách mà gần đây thanh danh Vương tử vang động khắp vùng tái ngoại, vượt quá cả phụ thân mình. Thế Dân huynh có thể nhường trận này cho tiểu đệ được không?".

Toàn trường lập tức tĩnh lặng như tờ, đợi chờ sự lựa chọn của Phục Khiên.

Vị cao thủ hào khí can vân đến từ Thổ Lỗ Hồn này ngửa mặt lên cười một tràng dài rồi nói: "Thống khoái! Thống khoái! Mấy năm nay Phục Khiên luôn cảm thấy tiếc nuối vì không tìm được đối thủ xứng tay, đột nhiên lại gặp được nhiều đối tượng tốt như vậy, thật là hiếm có, hiếm có. Nhưng mà điều mình không thích thì không nên ép buộc người khác phải làm. Chỗ này thực sự không phải là nơi để phóng tay quyết chiến, hai vị có đề nghị gì khác không?".

Lời này đúng là có chút ngông cuồng tự đại, nhưng từ miệng y nói ra thì không ai cảm thấy là y đang lấy khí thế bức ép người khác mà như là một chuyện hết sức tự nhiên vậy.

Vương Bạc đằng hắng một tiếng, đợi cho mọi người đều dồn sự chú ý về phía mình, rồi mới mỉm cười nói: "Ngày tháng còn dài, chi bằng chúng ta quay trở về phóng của mình uống rượu, để sau này mới tính toán tiếp được không?".

Nếu luận thân phận địa vị trên giang hồ thì ở đây không ai hơn được Vương Bạc, y đề nghị như vậy, ai cũng phải nể mặt y đôi phần, bằng không rất có thể sẽ phải ứng phó với tiên pháp thiên hạ vô song của y.

Vinh Phụng Tường cũng hòa theo nói: "Tối mai là thọ yến của lão phu, đến lúc đó các vị mới độ sức tiếp được không?".

Lý Thế Dân vui vẻ gật đầu: "Lời của hai vị tiền bối, làm sao bọn vãn bối không dám nghe chứ".

Phong độ cử chỉ của y lúc nào cũng khéo léo đúng mực như vậy, luôn khiến người ta phải khâm phục.

Khi chúng nhân đều tưởng rằng sự tình đã đến hồi kết thúc, thì chợt có người lên tiếng: “Văn bối cũng dùng tiền, hiếm khi gặp được cơ hội tốt như vậy, hy vọng Vương lão chỉ điểm cho một hai chiêu được không?”.

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía người vừa phát thoại, thì ra là Uất Trì Kính Đức, cao thủ trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân.

Trong các cao thủ của Thiên Sách Phủ, luận danh vọng thì Uất Trì Kính Đức ở trên Bàng Ngọc, tề danh cùng với Trương Tôn Vô Kỵ. Bởi vậy sau khi xem Bàng Ngọc quyết đấu với Phục Khiên, không ai dám hoài nghi tư cách khiêu chiến tiền vương của y.

Trong mắt Vương Bạc thoáng hiện sát cơ rồi lập tức biến mất, nở một nụ cười nhạt nhẽo đáp: “Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng, Vương mỗ và Uất Trì tiểu đệ thế nào cũng có cơ hội tái kiến mà!”.

Nói đoạn cười lên ha hả, phất tay đi về sương phòng của mình.

Phục Khiên cũng thi lễ thoái lui, cùng đám thủ hạ đi sát theo sau Vương Bạc.

Ánh mắt Lý Thế Dân dịch chuyển dần dần từ tấm lưng to lớn của Phục Khiên sang chỗ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, gật đầu mỉm cười thi lễ, rồi cùng Đột Lợi quay về phòng.

Lúc Khấu Trọng và Lý Thế Dân đang dùng ánh mắt giao chiến, Tống Ngọc Trí chợt cảm thấy có một đôi mắt khác đang nhìn chăm chăm vào mình, liền quay mặt ra nhìn, trái tim thiếu nữ cũng không khỏi hơi rung động, thầm nhủ không ngờ trên thế gian này lại có nam tử tuấn tú đến vậy, so với vẻ tiêu sái tuấn dật của Từ Tử Lăng thì thật không hề thua kém chút nào, sau đó mới phát giác ra Văn Ngọc Chân đang đứng cạnh y, liền gật đầu mỉm cười với nàng. Hầu Hi Bạch còn tưởng rằng Tống Ngọc Trí phản ứng với ánh mắt như lửa của mình, lập tức mỉm cười đáp lại.

Lúc này Tống Lỗ quay người cất bước trở về sương phòng phía Nam, Tống Ngọc Trí biết đối phương đã hiểu lầm, nhưng chuyện này làm sao giải thích được cho y hiểu, đành dờ khóc dờ cười thấp thỏm đi theo thúc thúc của mình.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một nằm một ngồi trên bờ đê Lạc Hà hưởng thụ cảm giác lười nhác sau buổi cơm trưa. Chỗ này không những là địa điểm tụ họp, mà đã trở thành nơi

để suy nghĩ và nói chuyện của hai gã. Phía sau tuy là đường đi lai, song cách một hàng cây, tựa hồ như là hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy. Phía trước thuyền đi thuyền lại như thoi đưa, xa xa là Thiên Tân Kiều, xe ngựa đi lại liên miên bất tuyệt, nhưng nơi này vẫn hết sức yên tĩnh.

Ánh mặt trời ấm áp rải khắp nhân gian, những mái nhà hình chữ nhân bên bờ đối diện lấp lánh phát quang, tạo thành một thứ ánh sáng tuyệt đẹp do thiên nhiên và con người cùng nhau tạo ra.

Từ Tử Lăng ngồi xếp bàn tọa đang tưởng rằng Khấu Trọng đã ngủ rồi thì tên tiểu tử này đột nhiên cất tiếng thở dài: "Lão Bạt đi sớm quá! Nếu để hấn trông thấy một quyền vừa rồi của tên tiểu tử râu xồm Phục Khiên, đảm bảo sẽ nhảy ra khiêu chiến trước cả hai tên Lý, Độ. Không ngờ thế gian này lại có loại võ công đặc biệt như vậy, e là Loạn yêu nữ và Sư tiên cô cũng khó mà dễ dàng thắng được hấn đây".

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Cái gì mà Sư tiên cô, người nói như người ta đã bảy tám chục tuổi rồi vậy".

Khấu Trọng bụm miệng cười: "Chưa gì đã nói hộ người ta rồi hả, hà hà, tên tiểu tử này rề tinh đã cắm sâu, không thể tự nhổ lên được rồi, ô hô ai ai, tội lỗi tội lỗi!".

Từ Tử Lăng bực bội không thèm đáp lời hấn.

Khấu Trọng thấy không chọc cho Từ Tử Lăng phản ứng được, đành chuyển chủ đề khác: "Sao người không nằm xuống ngủ một giấc cho khỏe, mấy đêm nay bọn ta đã được ngủ đầu, làm người đứng là mệt mỏi thật!".

Từ Tử Lăng lấy ra cuốn sách về Thiên Văn Học mà Lỗ Diệu Tử đã tặng, đọc một cách say sưa, miệng lẩm bẩm: "Tên tiểu tử này bị Tống tam tiểu thư làm khó, bây giờ mang đầy một bụng oán khí nên không ngủ được tới phá rối ta hả. Nếu người còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, ta sẽ bỏ mặc người nằm đây đó!".

Khấu Trọng vội vàng đầu hàng, nhưng được một lúc lại không nhịn được mà lên tiếng hỏi: "Người xem cái gì đấy, nói ra ta nghe thử được không?".

Từ Tử Lăng phát bực nói: "Ta đang xem cách tính một năm dài ngắn thế nào, chắc người không muốn nghe đâu?".

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Chuyện này mà cũng tính được sao? Có phải đang dọa ta không đấy?".

Từ Tử Lăng thở dài: “Đây gọi là cửa quý của tiền nhân để lại. Nếu bây giờ cho chúng ta nghiền cứu vấn đề này, chỉ sợ tốn cả trăm năm cũng không tính ra được, nhưng giờ ta chỉ cần xem qua ba trang giấy là hiểu hết mọi điều rồi”.

Khấu Trọng vội vàng ngồi dậy, phấn chấn nói: “Giáo huấn hay lắm, sau này ta nhất định sẽ chăm chỉ dụng công hơn bây giờ, mà rốt cuộc là tính cái đó thế nào vậy?”.

Từ Tử Lăng nói với vẻ hết sức khâm phục: “Chính là nhờ một chiếc que cắm thẳng xuống đất, gọi là Thổ Giai, khi mặt trời ở chính Ngọ, thì tổ tiên chúng ta bắt đầu đo đếm”.

Khấu Trọng ngây người: “Thế thì có gì lý kỳ đâu?”.

Từ Tử Lăng cảm thán thở dài nói tiếp: “Đại đạo chí giản chí dị, càng là sự vật bình phàm thì bên trong lại càng có chỗ bất phàm, chỉ là chúng ta đã quá quen với nó nên mới bỏ qua không nghĩ đến mà thôi. Thì ra vị trí của mặt trời lúc chính Ngọ không có ngày nào là giống nhau cả, khi mặt trời ở nơi cực Bắc, vị trí cao nhất, nên bóng que sẽ ngắn nhất, đó chính là ngày Hạ Chí, còn lúc mặt trời dịch về cực Nam, vị trí sẽ thấp nhất, bóng que dài nhất, đây chính là Đông Chí. Người xưa đã dựa vào chu kỳ biến hóa của bóng que tre để tính ra một năm có ba trăm sáu mươi ngày lễ ba canh giờ, người đã hiểu chưa?”.

Khấu Trọng gãi đầu: “Chà, cổ nhân thật lợi hại, Bạch lão phu tử mà nghe người giảng đoạn này chắc cũng phải kính phục nép sang một bên đấy”.

Nói đoạn gã lại nằm xuống, lấy cuốn sách về cơ quan học của Lão Tử giở ra đọc.

Từ Tử Lăng đặt sách xuống, chăm chú nhìn những con thuyền buồm bơi qua trước mặt, trong đầu hiện lên hình ảnh Tổng Sư Đạo đang cùng mỹ nữ đang say ngủ Phó Quân Du trở về Cao Lệ, thở dài hỏi: “Người nhất định muốn làm nữ tể của Tổng phiệt hả?”.

Khấu Trọng đặt sách lên che mặt, cười khổ nói: “Trí Trí vừa làm ta cảm thấy có lỗi, lại cảm thấy chán nản, không cần người nói ta cũng rất muốn bỏ cuộc rồi. Huống hồ hiện giờ cho dù không cần sự ủng hộ của Tổng phiệt ta cũng đầy đủ lòng tin đi tranh đoạt thiên hạ với Lý Thế Dân, có điều điều kiện tiên quyết là phải đào được bảo tàng đấy”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Tốt nhất về sau người không nên liên quan đến Ngọc Trí nữa, ta thực không nỡ nhìn thấy nàng ta phải thương tâm vì người đâu”.

Khấu Trọng nói: “Người nói vậy thì ta nào dám không nghe, có điều ta đối với nàng ấy không phải là hoàn toàn không có cảm giác và thành ý như người nghĩ đâu, có lúc thật sự ta

rất muốn ôm nàng vào lòng để bảo vệ để che chở, để yêu thương, chỉ có điều nàng không chịu hợp tác mà thôi”.

Từ Tử Lăng phì cười: “Người làm ta cười đến chết mất! Có mỹ nữ nào mà người không muốn ôm vào lòng đâu cơ chứ?”.

Khấu Trọng lại ngồi dậy lầu bầu: “Người đừng nhắc đến những chuyện làm ta đau đầu đó nữa được không? Người thử nói xem, lần này Phục Khiên đến Trung nguyên là có mục đích gì?”.

Từ Tử Lăng chau mày: “Người không đoán được à?”.

Khấu Trọng làm bộ cầu khẩn: “Những chuyện này người giỏi hơn ta mà, lần nào người cũng nghĩ đến những điểm quan trọng mà ta không thể nhận ra!”.

Từ Tử Lăng cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi trầm giọng nói: “Hắn đến Trung nguyên có lẽ là để quan sát hình thế, xem xem có ai để hắn lợi dụng hay không, rồi tính xem nên dùng thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình”.

Khấu Trọng vỗ đùi khen tuyệt nói: “Đúng là anh hùng sở kiến lược đồng. Dã tâm của tên tiểu tử này rất lớn, chỉ cần hắn cảm thấy người Hán chúng ta có gì sơ xuất, y sẽ lập tức xua quân tiến công hòng mở rộng lãnh thổ. Giả như không tìm được cơ hội, thì y sẽ đặt giao tình với chân mệnh thiên tử mới, hòng liên minh đối phó người Đột Quyết và Thiết Lặc. Phục tiểu tử đúng là là một nhân vật không thể xem thường!”.

Hai gã ngồi im lặng hồi lâu, sau cùng Khấu Trọng mới nói: “Ta đã hẹn Tống Kim Cương, người có muốn gặp hắn không?”.

Lần này thì đến lượt Từ Tử Lăng nằm xuống bờ đề, nhắm mắt lại nói: “Ta muốn ngủ! Lúc người về thì gọi ta dậy nhé!”.

Khấu Trọng biết không rủ gã đi được, liền đứng dậy lui thủ đi một mình.

- o O o -